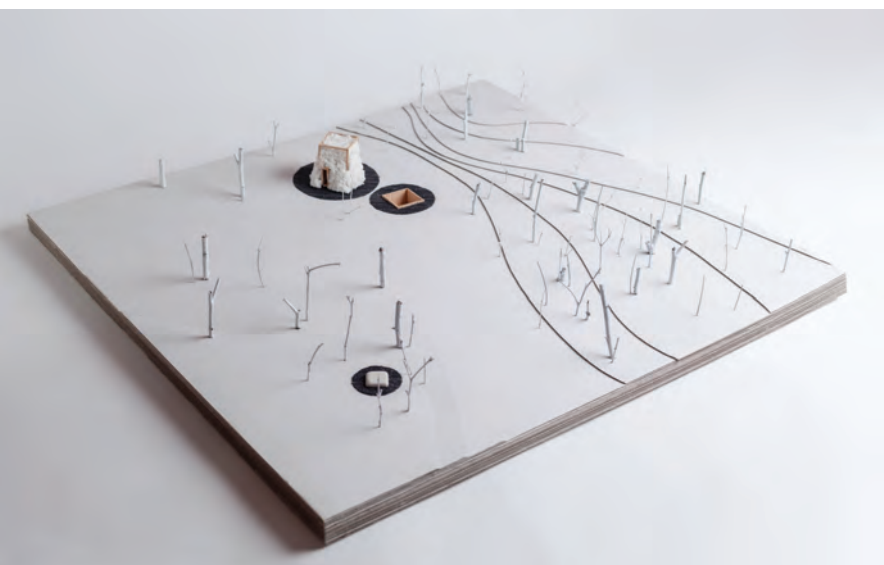

KOOPERÁCIÓBAN A KALCITTAL

Interjú Bognár Petra fémműves tervezővel
és Dobos Bence László építőművésszel

Mestermunkátok, a Hősziklák Útja tulajdonképpen egy diploma-kooperációra épül a MOME Építészeti- és Design Intézetei között.

Mit jelent ez pontosan?

BP: Ez az első olyan diplomamunka az egyetemen belül, amely két intézet hallgatói között úgy jött létre, hogy tudatosan keresi a kooperatív diploma lehetőségeit. A léptékváltás, a közös gondolkodás és közös tervezői nyelv kialakítása volt a cél, így nem mint tárgyalkotó és építészhallgató vettünk részt a munkában, hanem mint két különböző területen – egyedi értékrendszerrel, képességekkel és gondolkodásmóddal – működő tervező.

DBL: Alapvetően megegyezik a kutatási témánk, amit közös előszó erősít, és ebből válnak ki a külön-külön saját szakdolgozati kérdéskört taglaló, önálló dolgozataink. Felépítését tekintve két részből áll a munkánk: az első a multiszenzoriális esztétikával foglalkozó szakdolgozat, amely egyben elméleti háttere is a második résznek, magának a mestermunkának.

Alapkonceptiótok az emberi érzékelés szempontjából vizsgálja Magyarország geotermikus helyzetét és a termálvíz felhasználási lehetőségeit. Hol kezdődött, mi volt a tervezés első lépése?

BP: A szakdolgozat kapcsán tudtuk mi a cél, de nem tudtuk mi ennek a közege, így arra a következtetésre jutottunk, hogy a mindennapi életünkben is nagy szerepet betöltő anyag, a víz útján indulunk el. Első lépésként egy olyan élményt kerestünk, amely komplex, össz-érzéki módon befolyásolja érzékelésünket. A hő, a közegek határai, a halmazállapotok változása, a fénytörések, az illatok és a termálvíz gyógyhatása szolgált a kutatásunk és megfigyeléseink alapjául. Pozitív tulajdonságai mellett azonban azt is észrevettük, hogy komoly problémát okoz a vízben oldott magas ásványianyag-tartalom, mert azonfelül, hogy agresszív, és fokozott ütemben korrodálnak tőle az anyagok, mindent eltömít a lerakódásával.

DBL: Ezeket a tulajdonságokat elemezve kezdtünk kísérleteket folytatni a vízkő viselkedésének tanulmányozására. Továbbá kerestük a két végpontot: egy olyan anyagot, amin nagyon gyorsan kicsapódik és egy olyat, amin szinte egyáltalán nem. Így jutottunk el a kenderkötélhez és a vörösfenyőhöz. Rostos és szálás szerkezete miatt a kenderkötél kis átmérőn is képes maximálisan magába fogadni a víz ásványianyag-lerakódását, időben tartós felületet biztosít, ám képes eltűnni is az anyagból, átadva a helyét a kalcitnak. Elsődleges elképzelésünk a kötél rendezésével egy olyan rendszer kialakítása, amely kooperációra lépve a kalcittal, ütemszerűen, rétegesen építi saját falát, elsősorban egy szilárd héjat képezve a belső tér körül.

Tehát az idő múlásával az adott kutakra épülő fürdő- és melegedő egységek a víz ásványianyag-tartalmát építőanyagként használják fel?

BP: Igen, a több ezer méter mélyről érkező termálvizek sói és ásványianyag-tartalmuk az idő múlásával építhetik, vagyis létrehozhatják létük lenyomatát. Ezt kihasználva lehetőségünk nyílik az emberi szem számára is láthatóvá tenni a talajfelszín alatti köztrétegeket, helyspecifikus anyagként pedig minden egyes termálkút lényegében organikus módon fejlődve „saját személyiségjegyekkel” rendelkezhet.

DBL: Célunk ezzel, Magyarország teljes területére fókuszálva, a *Hősziklák Útja* elnevezésű túraútvonal keretei között hasznosítani a már meglévő termálkutakat, továbbá mindenki részére elérhető szolgáltatásként – egy meleg oázisként a tájban –, kiegészítve a túraszezon jellemzően áprilistól-szeptemberig tartó hosszát a téli hónapokra is. Az általunk megtervezett legrövidebb túra 5 napos, a 30 napos, leghosszabb változat pedig közel az El Camino hosszával azonos, olyan 750-780 km terjedelmű zarándokút lenne.

